

ת"פ 36369/08/17 - פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נגד ישראל איאסו (עצור בפיקוח) - בעצמו, ליאור סימנה (עציר) - הובא ע"י שב"ס

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 36369-08-17 פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נ' איאסו(עצור בפיקוח) ואח'
בפני כבוד השופטת, סגנית נשיאה אפרת פינק

בעניין: פרקליטות מחוז מרכז - פלילי
ע"י ב"כ עו"ד עומר סגל רוזנבוים
נגד
1. ישראל איאסו (עצור בפיקוח) - בעצמו
2. ליאור סימנה (עציר) - הובא ע"י שב"ס
ע
הנאשמים ע"י בא-כוחם עו"ד ירון פורר

הכרעת דין

מבוא

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של החזקת נשק ותחמושת ללא רשות, לפי סעיף 144(א) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. כן יוחסה לנאשם 1 בלבד עבירה של הפרעה לשוטרי בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, ועבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

לפי כתב האישום, ביום 26.5.17 בשעה 14:55 בקירוב, החזיקו הנאשמים בסמוך לתחנת אוטובוס על כביש 42 לכיוון יבנה, נשק מאולתר מסוג "קארל גוסטב" ובתוכם מחסנית עם תשעה כדורים תואמים לנשק. הנשק היה טעון, מוכן לירי ועטוף במגבת ובשקית. משהבחין נאשם 1 בשוטרים, השליך את הנשק והתחמושת לשיחים על מנת להעלימו.

עוד מיוחס, כי קצין ממונה שיחרר את נאשם 1 ביום 6.6.17 למעצר בית מלא עד ליום 11.6.17, אולם ביום 10.6.17 שהה נאשם 1 מחוץ לביתו ברחוב בוכריס ביבנה.

2. בכפירתם מסרו הנאשמים, כי אמנם היו בסמוך לתחנת אוטובוס על כביש 42, כמיוחס, אולם כפרו בהחזקת הנשק והתחמושת. כן כפרו הנאשמים בהפרעה לשוטרי בשעת מילוי תפקידו. עוד מסר נאשם 1, כי לפי צו בית המשפט, הוארך מעצר הבית לתקופה של 5 ימים, ולא ידע כי התקופה הסתיימה במועד ששהה בו מחוץ לבית.

גדר המחלוקת

עמוד 1

3. בסיכומיו טען בא כוח התביעה, כי צירוף כלל הראיות הנסיבתיות מוביל למסקנה אחת ויחידה, כי הנאשמים החזיקו את הנשק המאולתר כשהוא טעון במחסנית עם כדורים. לדבריו, שתיקת הנאשמים בחקירתם מחזקת את הראיות לחובת הנאשמים. עוד הוסיף, כי לחובת כל אחד מהנאשמים ראיות עצמאיות, אולם צירופן יחדיו מחזק עוד יותר את המסקנה המפלילה.
4. לטענת בא כוח התביעה, הראיות לחובתו של נאשם 1 הן: גרסתו של השוטר רון ברונר שממנה עולה כי נאשם 1 החזיק שקית צהובה מלאה ובתוכה חפץ לבן אדום. לאחר שהניידת נעצרה, נאשם 1 הסתובב, נכנס לאזור השיחים, וכאשר השוטר הגיע, יצא עם שקית. בהמשך, מצא השוטר את השקית שהיתה בתוך השקית הצהובה, ובתוכה הנשק עטוף במגבת לבנה. התיאור שמסר השוטר עולה בקנה אחד עם החפץ שנמצא; השוטר זיהה רכב שנמלט מהמקום. התברר כי הרכב הושכר על ידי הנאשם ואדם נוסף; עדותו של המתנדב משתלבת עם עדותו של השוטר ומחזקת אותה; הסתירות הרבות בגרסת נאשם 1 עולות מחקירתו וכן מעדותו בבית המשפט, והן מחזקות את הראיות לחובתו.
5. עוד טען, כי הראיות לחובתו של נאשם 2 הן: על המגבת נמצא DNA של נאשם 2. המגבת נמצאה במרחק רב מחוץ לעיר בה מתגורר הנאשם, ובסמוך למקום תפיסתו של נאשם 2. תפיסת הנשק בתוך המגבת מלמדת כי נאשם 2 החזיק בנשק; נאשם 2 מיוזמתו ביקש להראות לשוטר, לאחר שכבר הועלה לניידת, היכן הסמים שזרק, והתנהגותו החריגה מפלילה ביותר; במהלך חקירותיו, נאשם 2 לא מסר גרסה ממשית לגבי נתונים אובייקטיביים. גם בכך יש ללמד על התנהגותו המפלילה; נאשם 2 גם מסר גרסאות סותרות לאורך כל חקירותיו. נאשם 2 לא מסר בחקירותיו הראשונות כי הותיר מגבת במקום, ורק לאחר שהבין כי ישנה ראייה מפלילה נגדו, מסר לראשונה כי זרק את המגבת מספר ימים קודם לכן. גם ההסבר על זריקת המגבת תמוה, ואין כל סיבה לזריקת המגבת במקום.
6. כן הוסיף, כי מדו"חות השוטרים עולה כי הוכחה העבירה של הפרעה לשוטרים, בכך שנאשם 1 זרק את הנשק והסתירו בשיחים בעת שהבחין בשוטרים. מדו"חות השוטרים גם עולה, כי הוכח שנאשם 1 הפר ההוראה החוקית, בכך ששהה מחוץ לביתו בתקופת מעצר הבית. לטענתו, גם הנאשם בעדותו, אישר כי ייתכן שיצא מביתו ב-10.6.17 או בלילה של יום 9.6.17. עוד ציין, כי היו ניסיונות איתור של הנאשם שלא צלחו.
7. בא כוח הנאשם טען בסיכומיו, כי יש לבחון את הראיות הנסיבתיות, תחילה כל אחת בפני עצמה, ולאחר מכן במצטבר, ורק אם הן מצביעות באופן וודאי על אשמת הנאשמים, ניתן יהיה להרשיע את הנאשמים. לטענתו, בהכרעת דין על בסיס ראיות נסיבתיות, על בית המשפט להידרש להסברים, ואף לבחון טענות אפשריות אחרות.
8. לטענתו, אין ראיות מפלילות מספקות באשר לנאשם 1. השוטרים מצאו את הנשק במקום פתוח, נגיש, שיש בו זבל רב, והוא מתאים לשימוש בסמים, כפי שטענו הנאשמים. יתר על כן, במקום גם נתפסו סמים. לטענתו, נאשם 1 מסר כי זרק במקום סמים, ויש בכך הסבר לחפץ שהשוטר ראה שנזרק. יתר על כן, ניתן קשר העין בין השוטר לנאשם בעת זריקת החפץ. השוטר והמתנדב מסרו גרסאות שונות ונמצאו סתירות ותמיהות בגרסאותיהם, בין היתר בנושאים הבאים: הימצאות הרכב במקום; איתור האדם הנוסף שקשור לרכב; השוטר מסר כי נאשם 1 ברח ואילו המתנדב מסר כי נאשם 1 עמד במקום והיה בהלם; השוטר מסר כי ראה חפץ לבן ואדום ואילו המתנדב ראה חפץ לבן; השוטר תיאר כי מצא מגבת פנימית בתוך שקית, ואילו המתנדב תיאר כי המגבת היתה בידיו של השוטר; השוטר והמתנדב גם מסרו גרסאות סותרות לעניין סדר עטיפת הנשק; השוטר מסר כי חיפש לבד ואילו המתנדב טען שחיפשו יחדיו; השוטרים תיארו כי היו עליהם שריטות וקוצים בשל החיפוש, ואילו על נאשם 1 לא היו; השוטר תיאר כי ראה את נאשם 1 יוצא מהשיחים, אולם לא ציין כי נכנס אליהם; השוטר תיאר שקית שחלקה הקדמי שחור וחלקה האחורי לבן, אולם השקית שחורה; השוטר תיאר כי הנאשם רכן מכובד המשקל אולם נמצא כי משקלו של הנשק 2.5 קילו בלבד.

9. עוד הוסיף כי ישנם קשיים בשרשרת המוצג, משום שהמגבת לא סומנה עד לת/22, ואין מזכר של השוטר רון לגבי המשך טיפול במגבת.

10. עוד הוסיף, כי גם אין די ראיות ביחס לנאשם 2. לטענתו, DNA של נאשם 2 נמצא על המגבת שהיא חפץ נייד שנתפס במקום בו הנאשם נמצא באופן קבוע. יתר על כן, המגבת אינה ראייה מפלילה כשלעצמה, והיא רק עטפה את הנשק. מכאן, כי לא ניתן להרשיע את הנאשם 2 רק על בסיס ראיית DNA שנתפסה על חפץ נייד. יתר על כן, ייתכן כי המגבת היתה חיצונית ונאשם 2 נגע בה בטעות. על המגבת נמצאה תערובת פרופילים ומכאן כי אנשים נוספים נגעו במגבת.

11. לטענתו, גם אין לייחס משקל להתנהלות הנאשמים בחקירתם, הואיל ומסרו בחקירה גרסה. הנאשמים פעלו בחקירה לאור קודים של התנהגות, אולם אין בכך כדי להפלילים. נאשם 1 התעצבן, צעק וטען כי תפרו לו תיק, ומכאן ניתן להסביר את התשובות שמסר. גם הימצאות הרכב במקום אינה מפלילה את הנאשמים בהחזקת נשק, אלא היא מלמדת כי ייתכן שהסתירו עישון הסמים עם אחרים.

12. עוד טען כי נפלו מחדלי החקירה הבאים: על השקית הפנימית נמצאו שני מעתקי טביעות אצבע, שאינם שייכים לנאשמים, אולם לא ידוע למי הם שייכים; לא נמצאו טביעות אצבע או DNA של הנאשמים על הנשק עצמו; גם לא ידוע המיקום המדויק שבו נתפס הנשק והשוטר לא זכר היכן נתפס במדויק וגם לא צילם המקום; לא נבדק מי היה ברכב הנוסף שהיה במקום והנושא לא נחקר עד תום; השוטרים גם לא חזרו לחפש את הבאנג, שלטענת הנאשמים נמצא במקום.

13. עוד הוסיף, כי לא ניתן להרשיע את נאשם 1 בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, גם אם זרק את הנשק. לטענתו, בהיעדר הוראה של השוטר, אין הפעולה עונה להפרעה, ואין להרחיב את פרשנות העבירה גם להתנהגות כזו.

14. לטענתו, גם לא ניתן להרשיע את נאשם 1 בעבירה של הפרת הוראה חוקית. ההחלטה של הקצין הממונה על שחרורו של נאשם 1, נקבה במעצר בית למשך 5 ימים, מבלי לציין את המועד ואת השעה לפקיעת הצו. יתר על כן, הנאשם לא חתם על סעיף 3 - שהוא "סעיף הסנקציות" - ולא קיבל הצו לידי (ת/29). השוטר שהבחין, לטענתו, כי הנאשם שוהה מחוץ לבית, לא עצר את הנאשם במקום ולא אמר לו דבר. לו היה השוטר עוצר את הנאשם במקום, יכול היה לבדוק אם הנאשם אמור להיות במעצר בית. השוטר הנוסף גם לא מילא כלל דו"ח. הנאשם לא אותר, משום שהמשטרה לא פעלה בשקידה ראויה לאיתורו, ומטבע הדברים כאשר נחקר לבסוף הנאשם, לא זכר את האירועים כסדרם.

דין

החזקת הנשק והתחמושת - ראיות נסיבתיות

15. אין ראייה ישירה לכך שהנאשמים החזיקו נשק ותחמושת. הראיות נגד הנאשמים בהקשר זה הן ראיות נסיבתיות בלבד.

16. ראייה נסיבתית נבדלת מן הראיה הישירה בכך שהיא אינה מוכיחה במישרין עובדה מן העובדות השנויות במחלוקת, אלא היא מוכיחה קיומה של נסיבה שעל פיה ניתן להסיק את דבר קיומה של העובדה אשר הוכחתה נדרשת. בית המשפט העליון הדגיש, לא אחת, כי ניתן להרשיע נאשם על בסיס ראיות נסיבתיות בלבד. אולם, בטרם יעשה כן,

יבחן בית המשפט את מכלול הראיות הנסיבתיות ואת הסברי הנאשם במבחני ההיגיון וניסיון החיים. רק אם המסקנה המרשיעה גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית ולא נותרת כל מסקנה סבירה אחרת, ניתן לומר שאשמת הנאשם הוכחה מעל לכל ספק סביר (ראו למשל: ע"פ 4354/08 **מדינת ישראל נ' רבינוביץ' ואח'**, בסעיף 67 (22.4.10); ע"פ 10479/08 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בסעיף 22 (11.6.09); ע"פ 10852/04 **ניג'ם נ' מדינת ישראל** (12.2.09); ע"פ 7141/07 **מדינת ישראל נ' טראבין** (3.11.08)).

17. את הראיות הנסיבתיות יש לבחון בהליך תלת שלבי: בשלב ראשון, תיבחן כל ראיה נסיבתית בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב שני, תיבחן מסכת הראיות כולה לצורך קביעה אם היא מערבת, לכאורה, את הנאשם בבצוע העבירה. הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות, בהתבסס על ניסיון החיים ועל השכל הישר. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות, אשר כל אחת בנפרד אמנם אינה מספיקה לצורך הפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך. בשלב שלישי, מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר העשוי לשלול את ההנחה המפלילה העומדת נגדו. די בהסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתית, העשוי להותיר ספק סביר ביחס להנחה המפלילה את הנאשם, כדי לזכות את הנאשם (ע"פ 9372/03 פון וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 754, 745 (2004)).

18. את הראיות בתיק נבחן, אפוא, בהליך תלת שלבי, אשר בסופו יהא צורך לקבוע אם הראיות הנסיבתיות מובילות למסקנה אחת ויחידה אפשרית בדבר אשמתם של הנאשמים, או מי מהם. תחילה, תידון כל ראיה וראיה, בהמשך, ייבחנו הסבריהם של הנאשמים, ולבסוף, תיבחן מסכת הראיות כולה.

גרסתם של השוטר אנדוה גטנך ושל המתנדב, גדעון ליזר

19. לפי דו"ח הפעולה של השוטר אנדוה (רוני) גטנך ועדותו בבית המשפט, ביום 26.5.17 בשעה 14:55, נסע בניידת משטרה עם המתנדב, גדעון ליזר, ופנה ימינה לכביש 42. לאחר כ-70 מטרים, בהיותם ליד תחנת האוטובוס, הבחין ברכב שחור עומד בשולי הכביש ולידו בחור נמוך קומה שגובהו כ-1.60, שחום עור עם שיער קצוץ, חולצה קצרה שחורה ומכנסים קצרים בצבע כחול. בדיעבד, התברר כי מדובר בנאשם 2. מאחורי בחור זה, עמד בחור נוסף, ליד שיח קוצים ועצים שגובהו כ-1.70 לבוש חולצה קצרה שחורה ומכנסי ג'ינס כהים. בדיעבד, התברר כי מדובר בנאשם 1, אשר עמד ליד השיחים ועורר את חשדו מכיוון שהחזיק בשתי ידיו "לפני הגוף" דבר מה הנראה כבד. בעדותו הדגים חפץ המונח על ידיים פשוטות קדימה. החפץ היה עטוף בשקית צהובה ובתוכה בצבץ משהו בצבע לבן ואדום. בעדותו מסר, כי השיחים היו גבוהים.

כן ציין השוטר גטנך, כי עצר את הניידת ליד הבחורים, פנה לנאשם 1, וכשהלה ראה אותו, הופתע, הסתובב במהירות במקום, פנה שמאלה מספר צעדים לשיחים. בעדותו הוסיף, כי נאשם 1 הסתובב והחל לרוץ.

השוטר גטנך מסר, כי רץ אחרי נאשם 1, ולפני שהספיק לפנות שמאלה לשיח, נאשם 1 כבר יצא כשהוא מחזיק בידו הימנית שקית צהובה ריקה ושמוטה. כששאל אותו מה החזיק ענה "לא זרקתי כלום, זו השקית שהחזקתי" וזרק את השקית הצהובה. השוטר גטנך אמר לו כי הוא עצור בשל העלמת ראיות והוביל אותו לניידת. בשלב זה הבחין, כי הרכב שעמד במקום "בורח" וביקש מהמתנדב ליזר, כי יזכור את המספר והוא רשמו על כף ידו. מדובר היה ברכב מיצובישי שחור מספר רישוי 36-288-76. לפיכך, הכניס את שני הנאשמים לניידת והמשיך בחיפוש דבר מה בצבע לבן אדום. לאחר שלא איתר דבר, חזר לרכב, ונאשם 2 אמר כי הוא מבקש להראות לו למה הם ברחו. לאחר שהוציאו מהרכב, נאשם 2 הראה לו חומר החשוד כסם. הואיל ומדובר היה בפעם הראשונה, שחשוד מפליל עצמו בהחזקת סם, חש כי הוא מנסה להסיח את דעתו, ולפיכך, לאחר שתפס את החומר, חזר לחפש בשיחים.

השוטר גטנך הוסיף, כי בעת שנכנס קדימה בתוך השיחים, הבחין בשקית שחלקה שחור וחלקה לבן והידיות שלה

אדומות, והצבעים תאמו את החפץ שראה בתוך השקית שהיתה בידיו של נאשם 1. כשניגש לשקית, ראה מגבת ומתוכה בצבצה ידית של נשק. לאחר שהוציא את המגבת, הבחין בכלי נשק מאולתר מסוג קרלו המוכר לו מעבודתו. הנשק נמצא מטרים בודדים מהמקום שבו הבחין בנאשם 1 ליד השיחים. כן הוסיף, כי גם ליזר ערך חיפושים, אולם בעת מציאת הנשק, היה לבד. בתחנת המשטרה הבחין כי המחסנית היתה טעונה והיה כדור בקנה. את הנשק מסר בהמשך לשוטרת לי אסור להמשך טיפול.

(ת/9; פרוטוקול הדין, בעמ' בעמ' 6, 15 - 20, 28 - 29).

20. המתנדב גדעון ליזר, שהוא איש מחשבים, המתנדב בתחנת המשטרה ביבנה, מסר בעדותו, כי מיד לאחר הפנייה לכביש 42, בסמוך לתחנת האוטובוס, עמד רכב בצד, וגטנך צעק "תפרוק מיד", עצר את הניידת, צעק "עצור את החשוד". אחד החשודים אמר ליד המעקה והשני היה בתוך השביל, מרחק של מספר מטרים מהם. לדבריו, הוא עצר את אחד החשודים, והשני החזיק משהו בידו בצבע צהוב "נדמה לו שהיה כיתוב אדום" והיה משהו לבן. זוכר "צהוב ולבן" והוא החזיק את זה בשתי ידיים. החשוד עם חבילה ראה אותם, ו"נעלם לחצי סיבוב", ולאחר מכן חזר. גטנך שאל "שמת לב שהוא זרק משהו, היה לו משהו ביד?" ולמיטב זכרוננו אמר שהיתה לו חבילה. לאחר מכן אזקו אחד מהם לקחו אותם לניידת, עצרו אותם וגטנך יצא לבצע חיפוש. לאחר זמן חזר עם שקית צהובה ריקה ושאל "אתה זוכר משהו שהיה בפנים" "היה עוד משהו בשקית", וביקש ממנו לגשת לחפש, הוא הלך לשיחים, לא מצא דבר. מדובר היה בשיח מאוד גדול והיה במקום הרבה זבל, ובעיקר ערימות נייר טואלט. לאחר כ-10 דקות, חזר לניידת וגטנך חזר לחפש. לאחר מספר דקות חזר גטנך עם חבילה מתוך השיחים. גטנך הכניס את החבילה לתוך השקית. לאחר מכן רשם את פרטי רכב שעמד בצד, ועזב את המקום (שם, בעמ' 35 - 37, 39). כן הוסיף, כי אחד החשודים אמר שעישן "בוף" והראה בדל על הרצפה (שם, בעמ' 38).

21. לא מצאתי סתירות או תמיהות של ממש בגרסאות השונות שמסרו גטנך וליזר, וגם לא מצאתי סתירות של ממש בין גרסאותיהם. הפערים בין הגרסאות, ככל שישנם, נובעים בעיקרם מפערי ניסוח והם נוגעים לעניינים שוליים בלבד. כך למשל, גטנך מסר בדו"ח הפעולה כי נאשם 1 הלך מספר צעדים ואילו בעדותו מסר שרץ לשיחים. גטנך מסר כי בשלב מסוים ערך את החיפוש עם המתנדב, ואילו המתנדב מסר כי כל אחד מהם חיפש לבד. גטנך תיאר כי נאשם 1 נכנס לשיחים, ואילו ליזר לא תיאר זאת, אולם אמר כי נאשם 1 עמד בתוך השביל. גטנך מסר כי ראה אדום ולבן מבצבץ משני צדדי השקית, ולאחר מכן הסביר כי מצד אחד היה צבע אדום ומצד שני לבן, ובהמשך הוסיף כי ייתכן שבצד אחד היה צבע אדום ולבן ומצד שני לבן. לעומת זאת, ליזר מסר כי ראה לבן בלבד. ליזר גם מסר כי החבילה היתה לבנה. עם זאת, בפערים שהתעוררו אין כדי לפגוע במהימנותם של העדים. גטנך וליזר חזרו על עיקרי הדברים שמסרו כבר בגרסתם הראשונה במשטרה, והפערים הקטנים, בין גרסאותיהן השונות, הם שוליים ביותר. מדובר בעיקר בשימוש בצורת תיאור שונה לאותן עובדות. הפערים בין הגרסה של גטנך ובין גרסתו של ליזר גם נובעים מנקודות ראות שונה על האירוע. יש לזכור, כי גטנך וליזר עמדו במקומות שונים, והיו עסוקים בעניינים שונים, והכל במהלך אירוע קצר. מכאן, שיש לייחס מהימנות מלאה לתיאורים שמסרו גטנך וליזר.

יתר על כן, חיזוק לגרסאותיהם של גטנך ושל ליזר ניתן למצוא בסרטון שצולם לאחר האירוע (ת/10). במהלך הסרטון, גטנך מצביע על מקבץ השיחים שבו נמצא הנשק, שאליו יורדים מתוך שביל (פרוטוקול הדין, בעמ' 23). מהסרטון עולה, כי נאשם 1, נכנס למקבץ שיחים גבוהים, שאין לו מה לחפש שם, אלמלא ביקש להיפטר מדבר מה. יתר על כן, מהסרטון עולה גם כי גטנך הבחין תחילה בנאשמים כשהם עומדים במקום שבו ניתן לראותם בבירור. גם לא מצאתי כל פגם בכך שגטנך לא נכנס שוב לשיחים במהלך הסרטון, כאשר ממילא לא ניתן להסריט בתוך מקבץ כה צפוף של שיחים.

22. לאור האמור, הגעתי לכלל מסקנה, כי יש לאמץ את עדויותיהם של השוטרים גטנך והמתנדב ליזר. מעדותם

עולה, בתמצית, כי נאשם 1 החזיק דבר מה חשוב בידיו, בתוך שקית צהובה ובה חפץ בצבע לבן ואדום. נאשם 1 נכנס לשיחים וביציאה מהם הפיל את השקית הצהובה לארץ. בחיפוש של גטן בשיחים, מצא נשק עטוף במגבת לבנה בתוך שקית בצבעים שחור, לבן ואדום.

23. עדויותיהם של השוטרים גטן וליזר נתמכות בראיות החפציות שנתפסו, כפי שעוד יפורט להלן.

תפיסת הנשק והתחמושת

24. השוטר גטן תפס את הנשק, המגבת, השקית הלבנה והאדומה, והשקית הצהובה. את הנשק בדק בתחנת המשטרה הקצין התורן אריק רזניק. לאחר מכן העביר גטן את הנשק לחוקרת ליהי אסור לשם שמירה בכספת. לפי טופס משלוח מוצגים למעבדה, רזניק דאג להעברת הנשק לבדיקה במעבדת מז"פ. גם המוצגים הנוספים, לרבות המגבת, הועברו מתחנת המשטרה למז"פ. (ת/11 - ת/28; פרוטוקול הדין, בעמ' 60 - 61).

25. לא מצאתי פגמים בשרשרת המוצגים. ייתכן, כי היה מקום לסמן כל אחד ואחד מהמוצגים בסימון סידורי, כטענת בא כוח הנאשם. אולם, ממכלול הראיות עולה, כי מכלול המוצגים שנתפסו הועברו למז"פ, והראיה כי מכלול המוצגים שנתפסו מתוארים בדו"ח מז"פ.

26. כאמור, לפי גרסתו של השוטר גטן, הנשק מסוג "קרלו גוסטב" נמצא בשיחים כשהוא בתוך מגבת שנמצאה בשקית שחלקה שחורה וחלקה לבנה והידיות שלה אדומות. את השקית מצא השוטר גטן, לאחר שראה בידיו של נאשם 1 שקית צהובה ובתוכה חפץ בצבעי לבן ואדום. הואיל ונאשם 1 חזר מהשיחים ובידו שקית צהובה שהפיל ארצה, חיפש השוטר גטן חפץ בצבע לבן ואדום. מציאת הנשק בתוך שקית בשיחים שאליהם נכנס נאשם 1, כשצבעי השקית זהים לצבעי החפץ שזיהה השוטר גטן בידו של נאשם 1 היא ראיה מפלילה, כשלעצמה, נגד נאשם 1. השקית והמגבת עם הנשק נתפסו. גם העובדה כי נאשם 1 השליך השקית הצהובה עת ראה את השוטר ביציאתו מהשיחים, גם היא ראיה מפלילה נגדו. גם השקית הצהובה נתפסה.

27. הנשק המאולתר מסוג קרלו גוסטב נמצא כשבתוכו מחסנית עם כדורי 9 מ"מ. הנשק היה דרוך ומוכן לירי מידי. בכך יש כדי ללמד, כי הנשק הוטמן זמן קצר קודם לכן, וזאת משום שאין זה סביר כי מאן דהוא יטמין נשק דרוך ומוכן לירי בשולי הכביש בתוך השיחים, לשימוש עתידי במועד ערטיילאי.

28. אין מחלוקת כי הנשק העטוף נמצא מצד לכביש מהיר באזור של שיחים גבוהים ובו לכלוך ועזובה (נ/2). מציאת הנשק באזור כה מרוחק ועזוב ובקרבת הנאשמים מחזקת, לדידי, את הקשר בין הנאשמים ובין הנשק, וזאת משום שהסיכוי כי הנשק נמצא שם באופן מקרי - אפסי.

DNA של נאשם 2 על המגבת

29. על המגבת שבתוכה נמצא הנשק נמצא DNA של נאשם 2 (ת/21 - ת/24).

30. הימצאות DNA של נאשם 2 על מגבת שבתוכה נעטף כלי הנשק היא ראיה מפלילה משמעותית ביותר נגד נאשם 2, והיא מחזקת את הראיות המפלילות נגד נאשם 1. העובדה, כי המגבת נמצאה עם הנשק בתוכה במרחק של מספר מטרים בסמוך לנאשמים מחזקת את הקשר בין המגבת, הנשק ובין הנאשמים. אולם, לא די בכך. הנאשם והמגבת ובתוכה כלי הנשק נמצאו כולם במקום מרוחק, באזור של שיחים בסמוך לכביש מהיר. כל אלו יחדיו, עוד מוסיפים ומדגישים את הקשר בין הנאשמים ובין המגבת ובתוכה הנשק, משום שהסבירות כי ימצא נשק בתוך מגבת עם

DNA של נאשם 2, בסמוך לנאשמים ובמקום מרוחק - גם היא אפסית.

התנהגותם המפלילה של הנאשמים

31. התיאור שמסרו השוטר גטנך והמתנדב ליזר מלמד כי נאשמים 1 ו-2 התנהגו במהלך האירוע ועד תפיסת הנשק בצורה מפלילה, וזאת במספר נדבכים. נדבך ראשון, נוגע לעובדה כי נאשם 1 החזיק דבר מה בידיו, הסתובב עת ראה את ניידת המשטרה עוצרת ואת השוטר גטנך פונה אליו, ומייד נכנס לתוך השיחים. השאלה אם הלך או רץ בשלב זה אינה רלוונטית כלל, העיקר הוא, כי נאשם 1 ביקש להסתיר דבר מה שהיה בידיו כאשר ראה את השוטרים. נדבך שני, עניינו ביציאה של נאשם 1 מהשיחים כששקית צהובה ריקה בידיו. משמעות הדבר, כי היה דבר מה בתוך השקית שהושלך. נדבך שלישי, עניינו בוידוי הספונטני של נאשם 2 בדבר שימוש בסמים בשעה שכבר נעצרו והיה בניידת המשטרה. למעשה, בשלב זה, לא היתה כל סיבה לנאשם 2 לציין באופן ספונטני בפני השוטר, כי הוא ונאשם 1 עישנו סמים, אלמלא ביקש להסתיר התנהגות מפלילה אחרת. יתר על כן, השוטר גטנך הבחין כי מדובר בוידוי בלתי סביר וחריג, ומכאן החלטתו לחזור ולחפש את החפץ שנזרק. החלטה זו הובילה בסופו של דבר למציאת הנשק. נדבך רביעי המעיד על התנהגותם המפלילה של הנאשמים עניינו בהימצאות רכב בשולי הכביש באזור נידח בסמוך למקום הימצאותם של שני הנאשמים והיעלמותו מיד לאחר שהנאשמים נתפסו. בדיעבד, התברר, כי מדובר ברכב ששכר הנאשם יחד עם אחר, ומכאן כי היה קשור לנאשם 1. לעומת זאת, הנאשמים מסרו מספר גרסאות משתנות בדבר אופן הגעתם למקום. על כך אעמוד בהמשך.

האם הנאשמים סיפקו הסבר מספק בדבר הראיות המפלילות?

32. המענה לשאלה אם עלה בידי הנאשמים לספק הסבר מספק בדבר הראיות המפלילות טמונה בגרסתם כפי שנמסרה בחקירותיהם ובעדותם.

33. הנאשם 1 נחקר ארבע פעמים, ושתק בחלק ניכר מחקירותיו.

34. בחקירתו הראשונה של נאשם 1, מסר כי "טייל" באותו יום, במהלכו היה באשדוד, ברחובות וביבנה. כאשר נשאל מה עשה במקום מסר כי "טיילנו בשדות והתחלנו לעשן". לאחר מכן ציין, כי הגיע למקום "ברגל נראה לי באוטובוס". כאשר נשאל כיצד ניתן להגיע ברגל למקום ענה "הכל יכול להיות". כן הוסיף כי עישן במקום סמים מסוג חשיש. עוד נשאל אם התעסק פעם בנשק וענה "יכול להיות לא יודע, לא נראה לי לא יודע". תחילה הכחיש כי היתה בידו שקית צהובה ולאחר מכן מסר "שקית צהובה יכול להיות שכן אני לא זוכר כל כך זה היה לפני הרבה זמן". עוד נשאל אם נגע בשקית ואמר "אולי". בשלב מסוים של החקירה, לאחר שהוטח בו כי החזיק הנשק, החל הנאשם לשתוק בחקירה (ת1א).

35. בחקירתו השנייה של נאשם 1, שתק הנאשם לאורך כל החקירה (ת2; ת2א).

36. גם בחקירתו השלישית של נאשם 1, שתק לאורך רוב חקירתו (ת3; ת3א; ת3ב).

37. בחקירתו הרביעית, ענה הנאשם למספר שאלות הקשורות לעבירה של הפרת הוראה חוקית, ובהמשך חזר לשתוק ביחס לרוב השאלות שעניין החזקת הנשק. עם זאת, הנאשם אישר כי יצא מהשיחים עם שקית. לאחר מכן אמר כי נגע בשקית אבל לא החזיק אותה ו"לא היה בה כלום". כן מסר כי הוא לא זוכר אם הרים את השקית. הנאשם 1 גם הוסיף, כי ייתכן שה-DNA של נאשם 2 הגיע למגבת, כי אולי שכח אותה כשהגיעו מהים (ת4; ת4א; ת4ב).

38. הנאשם 1 העיד להגנתו. בדבריו, מסר כי היו בדרך לאשדוד, עצרו בתחנה וירדו לעשן בנג של חשיש. במקום היה לכלוך רב. לדבריו, כל שבוע הם מגיעים למקום באוטובוס, ויורדים שם על מנת לעשן סמים. כן מסר, כי ישבו במקום כחצי שעה עד הגעת השוטרים בניידת. השוטרים רצו לכיוונם, הם נעמדו במקום, והוא הוציא מהשקית את הבאנג וזרק אותו. לדבריו, נבהל מהשוטר ומטעם זה זרק את הבאנג. כן הוסיף, כי רק הסתובב ולא רץ לשיחים. לטענתו, תחילה מסר לשוטר כי לא זרק דבר, על מנת שלא יעוכב לתחנת המשטרה. לדבריו, השוטר אזק אותו והעלה אותו לניידת, ולאחר מכן השוטר חיפש בשיחים כ-30 - 40 דקות (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 65 - 66).

כן הוסיף נאשם 1, כי במהלך חקירתו במשטרה, ענה על כל השאלות, אולם השאלות חזרו על עצמן, הוא הרגיש "שמנסים להלביש עליו את התיק", ולפיכך חדל מלענות (**שם**, בעמ' 66).

39. בגרסתו של נאשם 1 נמצאו קשיים בלתי מבטלים, סתירות ותמיהות, ומצאתי כי גרסתו אינה מהימנה:

ראש וראשונה יש להדגיש, כי נאשם 1 לא מסר גרסה של ממש בחקירותיו, וזאת משום ששתק משך רוב חקירותיו. אי מסירת גרסה בשלב החקירה, לא זו בלבד, שהיא מחזקת כשלעצמה את הראיות המפלילות, אלא שיש לה משמעות נוספת בשקילת מהימנות גרסתו של הנאשם בעדותו. הצגת גרסה של נאשם לראשונה בעדותו, כאשר מצופה ממנו למסור הסבר מספק לראיות הנסיבתיות המפלילות, יש בה כשלעצמה, כדי לפגוע במהימנות הגרסה. לעניין זה, אין די בהסבר סתמי ובלתי הגיוני לבחירתו של הנאשם לשתוק (ע"פ 3731/12 **סוילם נ' מדינת ישראל** (11.11.14)).

גם בתשובות המעטות שמסר נאשם 1 בחקירותיו נמצאו תמיהות וסתירות מרובות. כך למשל, ענה הנאשם כי אינו יודע אם נגע או "התעסק" בנשק. הנאשם מסר גרסאות רבות וסותרות בהתייחס לשאלה אם החזיק את השקית הצהובה והפילה. הנאשם מסר כי אינו יודע אם הגיע למקום באוטובוס או ברגל. הנאשם לא מסר בחקירתו כל הסבר להימצאות רכב שהוא שכר במקום. לתמיהות וסתירות אלו לא נמצאו גם הסברים בעדותו.

עוד נמצאו סתירות רבות בין הדברים שמסר בחקירותיו ובין עדותו, וכן סתירות ותמיהות ביחס לגרסאות השונות שמסר בעדותו. כך למשל, מסר הנאשם תחילה, כי עמד במקום כשהשוטרים רצו לכיוונם. בהמשך עדותו, הודה "כי הסתובב" וטען כי באותה העת זרק את "הבאנג". בה בעת, הכחיש כי נכנס לשיחים. הנאשם לא סיפק כל הסבר מדוע השוטר גטן חיפש בשיחים, אם הוא עצמו כלל לא נכנס לשיחים (**שם**, בעמ' 67). למרות הכחשותיו בחקירותיו כי החזיק את השקית הצהובה, בעדותו הראשית, הדגיש כי החזיק את השקית. כאשר נשאל בחקירתו הנגדית, מדוע מסר גרסאות שונות במשטרה לעניין החזקת השקית, אמר כי חשש להפליל עצמו בהחזקת באנג. בה בעת, לא היה בפיו כל הסבר, מדוע אישר בחקירותיו כי עישן סמים, ואילו את החזקת השקית, שהיא מעשה חוקי כשלעצמו - הכחיש בחקירותיו (**שם**, בעמ' 72); הנאשם מסר בעדותו תחילה כי הוא לא זוכר שהיה במקום רכב. אולם בהמשך, הודה כי מדובר ברכב שהוא שכר וטען כי נתן למישהו את הרישיון (**שם**, בעמ' 70). כן הוסיף, כי הוא לא נהג ברכב וכי אינו יודע מה עשה שם, ובאותו רגע כלל לא ראה את הרכב. הנאשם לא ידע להסביר כיצד הגיע הרכב, שהוא עצמו שכר, למקום, כאשר הוא טוען שהגיע למקום באוטובוס (**שם**, בעמ' 71).

40. עתה לגרסתו של נאשם 2. גם נאשם 2 נחקר ארבע פעמים.

41. בחקירתו הראשונה של נאשם 2 מסר, כי ישן באותו יום אצל חבר שהוא "לא רוצה לסבך אותו". הנאשם סירב למסור היכן היה קודם להגעתו למקום בו נתפס. עוד הוסיף, כי עישן במקום חשיש באמצעות "באנג" וכי הוא תמיד מעשן במקום. הנאשם אמר "אם אמרתי שבאתי עם רכב, אני לא רוצה לפרט איזה רכב בשביל לא לסבך את הבן אדם. לא רוצה שישגעו אותו". בהמשך אמר "הגעתי מה זה משנה איך? כמו שאני מגיע תמיד איך אני יגיע ברגל? עם אוטו, איזה אוטו? לא יודע איזה אוטו". בהמשך אמר הנאשם 2 הכחיש מכל וכל כי אמר לשוטר גטן שהנאשם 1 ברח לשיחים בשל הסמים (**ת/5; ת/5א; ת/5ב**).

42. הנאשם 2 שתק בחקירתו השנייה (ת/6; ת/6א).

43. בתחילת חקירתו השלישית שתק הנאשם 2. בהמשך מסר, כי יכול להיות שחזר מהים וזרק במקום מגבת, כי הוא הוא יושב במקום "קבוע". כן הוסיף, כי הוא לא זוכר מתי במדויק זרק שם את המגבת, וכי היה זה יום, שלושה או ארבעה ימים קודם (ת/7; ת/7א; ת/7ב).

44. גם בתחילת חקירתו הרביעית שתק הנאשם 2 (ת/8).

45. בעדותו מסר נאשם 2, כי הוא והנאשם 1 נוהגים לעשן באנג של חשיש באזור בו נעצרו. במקום יש לכלוכים ודברים על הרצפה. לדבריו, הגיעו באוטובוס קו 212 מאשדוד, ישבו במקום, הגיעה משטרה, היה לנאשם 1 שקית צהובה ובה באנג והוא זרק את הבאנג לשיחים. לדבריו, נאשם 1 עמד מרחק של כ-2 מטרים ממנו בעת שהגיעו השוטרים. לאחר מכן, המשטרה עצרה אותם וערכה חיפוש. לדבריו, אנשים עברו במקום, והוא רצה "לחסוך" לשוטרים, ולפיכך, הפנה את השוטרים לחתיכת חשיש שהוא זרק על הרצפה. לדבריו, לא שם לב כי היה במקום רכב. השוטר ערך חיפוש כ-30 - 40 דקות במקום (שם, בעמ' 75 - 76).

46. גם בעדותו של נאשם 2 נמצאו קשיים בלתי מבוטלים, סתירות ותמיהות, ומצאתי כי גרסתו אינה מהימנה:

בראש ובראשונה, הסברו של נאשם 2 בדבר מציאת DNA שלו על המגבת שעטפה את הנשק, היא גרסה מופרכת. נאשם 2 מסר, לראשונה בחקירתו השלישית, כי ייתכן שחזר מחוף הים, מספר ימים קודם לאירוע, וזרק במקום דברים ובכללם מגבת. הנאשם חזר על גרסתו זו בעדותו והשיב כי ייתכן שמאן דהוא מצא את המגבת במקום ועטף בה נשק (שם, בעמ' 76 - 77). גרסה זו לא רק שהיא בלתי סבירה, אלא שהיא הועלתה לראשונה, רק לאחר מציאת DNA של הנאשם על המגבת. הנאשם לא מסר בחקירותיו הקודמות, כי הוא נוהג להשליך במקום חפצים וכי ייתכן שזרק שם מגבת. גם הטענה שהעלה בעדותו, כי אינו מסתובב כל היום עם מגבת, ומטעם זה לא זכר זאת, אינה סבירה. כפי שהנאשם עצמו מסר, השארת מגבת במקום אינה פעולה יומיומית, וניתן היה לצפות כי הנאשם יזכור מעשה כזה. יתר על כן, הגרסה כי מאן דהוא יגיע למקום נידח עם נשק גלוי, ימצא מגבת זרוקה במקום, ודווקא בה יעטוף הנשק אינה סבירה. הסיכוי כי דווקא בעת הימצאותו של נאשם 2 במקום תימצא אותה מגבת שעליה DNA של הנאשם ובה הנשק, מבלי שיש לנאשם 2 קשר כלשהו לנשק, הוא אפסי.

גם נאשם 2 שתק בחלק ניכר מחקירותיו, והדבר מהווה לא רק חיזוק לראיות התביעה, אלא גם משליך על מהימנות גרסתו שנמסרה לראשונה בעדותו. טענתו, כי לא שיתף פעולה עם השוטרים בשל הלחץ שבו היה נתון, אינה עולה בקנה אחד עם העובדה, כי הוא עצמו דיווח לשוטרים שעישן סמים כבר במקום שבו נתפסו, ואם הפעילות הבלתי חוקית של הנאשמים במקום התמצתה בעישון סמים, מדוע ישתקו דווקא בעניינים הנוספים שנחקרו לגביהם.

יתר על כן, גם בגרסאותיו של נאשם 2 נמצאו סתירות ותמיהות, כן נמצאו סתירות בין עדותו של נאשם 2 ועדותו של נאשם 1. כך למשל, מסר הנאשם כי ישן אצל חבר, אולם לא ציין מי החבר. נאשם 2 נשאל אם מי היה במקום וענה תחילה כי היה עם עצמו "לא יודע". נאשם 2 לא ציין בשלב ראשון בחקירתו, כי נאשם 1 היה במקום. בעדותו הסביר, כי יכול להיות שהיה לחוץ ומטעם זה לא מסר כי נאשם 1 היה במקום (שם, בעמ' 78). בחקירתו הראשונה מסר נאשם 2 כי הגיע למקום עם רכב. בחקירתו השנייה, מסר כי הוא לא רוצה לציין באיזה רכב על מנת שלא לסבך את אותו אדם. כאשר נשאל על כך בעדותו, אמר תחילה שהוא לא זוכר וביקש כי בא כוח התביעה יפנה אותו. בהמשך טען, כי לא אמר בחקירתו שהגיע עם רכב, וכי אם היה רכב של נאשם 1 במקום היה מוסר זאת (שם, בעמ' 79).

גם נאשם 2 מסר לראשונה בעדותו, ולאחר ששמע את דברי נאשם 1, כי החיפוש ארך כ-30 - 40 דקות.

47. כאמור, הגעתי למסקנה כי גרסתם של הנאשמים אינה מהימנה. יתר על כן, הטענה כי עישנו סמים במקום ואף זרקו במקום סמים, אין בה כדי לשלול את הראיות המפלילות בדבר מציאת הנשק בסמוך למקום הימצאותם עם DNA של נאשם 2 על המגבת שעטפה את הנשק.

האם הוכחה אשמתם של הנאשמים בראיות הנסיבתיות?

48. כבוד השופט יעקב טירקל קבע בע"פ 351/80 חולי נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (3) 477, 484 (1981), כדלקמן:

"...דומה שמותר להסתכן בקביעה, כי כאשר כל אחת מן הראיות הנסיבתיות בפני עצמה נוטה להצביע על אשמתו של הנאשם יותר מאשר על חפותו - ואפילו אין בה כשלעצמה כדי להרשיעו - הרי ככל שראיות אלה רבות יותר, מגוונות יותר ושלובות יותר אישה ברעותה, נעשית "חזקת חפותו" של הנאשם לאפשרות רחוקה יותר וקלושה יותר, עד שלא נותר ממנה שריד. יש כאן, כביכול, מעין תמונת הרכבה ("פזל"), שכלל שמצטרפים זה לזה חלקים רבים יותר, מגוונים יותר ושלובים יותר זה בזה, הולכת ומתהווה תמונה, שבעיקרה היא ברורה לחלוטין, אפילו נעדרים אחדים ממרכיביה. יתר על-כן, תיתכן גם תיתכן אפשרות אחרת, שונה, שכל אחת מן העובדות, המובאות להוכחת אשמתו של הנאשם, היא תמימה ומקרית לחלוטין, כשהיא בפני עצמה, אולם עצם צירופן יחד אינו יכול מבחינה הגיונית - להיות תמים ומקרי" (ראו גם: ע"פ 6864/03 רוקנשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (4) 657, 667 - 668 (2004)).

49. לכל אחת מהראיות העומדות לחובתם של הנאשמים ישנם נדבכים מפלילים. בה בעת, ייתכן כי לו עמדה כל ראיה כשלעצמה לא היה בכך די כדי להרשיע את הנאשמים. אולם, בחינת הראיות כמכלול אינה מותירה כל מסקנה אחרת למעט המסקנה המרשיעה.

50. הראיות המפלילות כוללות את הראיות הבאות: עדותם של השוטר גטנך ושל המתנדב ליזר, כי הנאשם 1 נצפה מחזיק בידיו שקית צהובה ובתוכה דבר מה בצבעים לבן ואדום. בהמשך נכנס נאשם 1 לשיחים ויצא עם השקית הצהובה ריקה בידו. הנאשם 1 השליך את השקית הצהובה. אמנם גטנך אישר כי היו כמה שניות שלא היה לו קשר עין עם נאשם 1, והנאשם בסופו של דבר חזר לכיוון השוטרים. עם זאת, המסקנה היחידה העולה מתוך תיאור הנסיבות היא שנאשם 1 השליך את מה שהיה בתוך השקית בעת שהיה בשיחים. יתר על כן, לאחר שהנאשמים הוכנסו לניידת המשטרה, אמר נאשם 2 לשוטר כי הוא מבקש להראות לשוטרים למה נאשם 1 ברח והציג בפניו סמים. בהמשך לכך, חשד השוטר בנאשמים, חזר לחפש בשיחים ומצא שם שקית בצבע לבן ואדום שבתוכה מגבת העוטפת נשק מאולתר. על המגבת העוטפת את הנשק נמצא DNA של נאשם 2.

51. מכלול הראיות המפלילות עומדות לחובתם של שני הנאשמים. אמנם, רק נאשם 1 נראה כשהוא מחזיק את השקית, שבה נמצא הנשק, ורק הוא השליך את השקית ובה הנשק בשיחים. אולם, נאשם 2 היה במקום יחד עם נאשם 1, בעת שהחזיק את השקית בידו. מכאן, כי גם אם נאשם 2 לא החזיק באופן ממשי את הנשק - וסביר שכן החזיקו לאור ה-DNA על המגבת - המדובר בהחזקה קונסטרוקטיבית (ראו הגדרת המונח "החזקה" בגדרי סעיף 34 כד לחוק העונשין, וכן: ע"פ 4428/13 שטרית נ' מדינת ישראל (30.04.14); ע"פ 3487/12 גזאונה נ' מדינת ישראל (14.11.12); ע"פ 7362/01 סעד נ' מדינת ישראל, פ"ד נז (2) 241 (2002); ע"פ 250/84 הוכשטט נ' מדינת ישראל, פ"ד מ (1) 813 (1986)). יתר על כן, נאשם 2 הוא שביקש להפנות את השוטרים לסמים, ככל הנראה במטרה להסיטם מהנשק שנזרק. מכאן, שהראיות הקושרות את הנאשם 1 לנשק, קושרות גם את נאשם 2 לנשק. באותה מידה, ראית ה-DNA שנמצאה על המגבת והשייכת לנאשם 2 עומדת גם לחובתו של נאשם 1. המגבת שעליה נמצאה ראית ה-DNA של נאשם 2 היתה בתוך שקית שהחזיק הנאשם 1 בידו, ומכאן שגם לנאשם 1 זיקה ישירה לראית ה-DNA שנמצאה.

52. לאור המסקנות שאליו הגעתי, אף בעניינו של נאשם 2 אין מדובר בהרשעה על בסיס ראיית DNA בלבד, כטענת בא כוח הנאשם. עם זאת, לקחתי בחשבון כי יש לנהוג בזירות מרובה, כאשר עסקין בראיית DNA על חפץ ניד. מתחם ההסברים שניתן לתת להימצאות DNA של חשוד בזירת העבירה רחב יותר (ע"פ 7293/97 **עאמר ואח' נ' מדינת ישראל**, בפסקה 15 (16.12.98); ע"פ 1888/02 **מדינת ישראל נ' מקדאד**, פ"ד נו(5) 221 (2002); ע"פ 149/12 **אלמליח נ' מדינת ישראל**, בפסקה 29 (24.9.12)). המגבת היא חפץ ניד. שקלתי, אם ייתכן כי מגבת ובה DNA של נאשם 2 יכולה היתה להימצא באופן מקרי כשהיא עוטפת כלי נשק שהחזיק נאשם 1, והגעתי למסקנה, כי התשובה לכך היא בשלילה. כאמור, נאשם 1 החזיק את השקית ובה כלי הנשק. גם אם נאשם 1 עשה שימוש במגבת של נאשם 2 על מנת להסתיר את כלי הנשק, ללא ידיעתו של נאשם 2, היה על מי מהנאשמים להעלות אפשרות זו בחקירה או במשפט. יתר על כן, בעת שנאשם 1 החזיק בשקית ובה הנשק, היה במקום גם נאשם 2. מכאן, שנאשם 2 ידע כי בידיו של נאשם 1 מצוי כלי נשק. לאור כל האמור, אין מדובר ב-DNA שעשוי להימצא באופן מקרי על חפץ ניד, אלא שהוא נמצא על חפץ המצוי בידיהם ובחזקתם של הנאשמים.

53. לאור כל האמור, המסקנה המפלילה את שני הנאשמים בהחזקת הנשק והתחמושת היא המסקנה הסבירה היחידה.

האם נפלו מחדלים בחקירת העבירה של החזקת נשק?

54. בא כוח הנאשם טען לשורה ארוכה של מחדלי חקירה. אתייחס למחדלים אחד לאחד.

55. אי רישום דו"ח פעולה על ידי המתנדב - ייתכן, כי היה מקום שהמתנדב ירשום דו"ח פעולה על האירוע. אולם, חלף זאת, נגבתה ממנו הודעה. לא התרשמתי כי יש בגביית הודעה כדי לפגוע בזכויותיו של הנאשם בצורה כלשהי. להיפך, גביית הודעה עשויה לכלול פירוט רב יותר של תיאור האירוע, ויש אף בקרה של חוקר, בדרך של שאלות, המוודאת התייחסות לכל פרטי האירוע.

56. היעדר איתור של מי שהיה ברכב - כאמור, בסמוך מקום הימצאותם של הנאשמים ושל הנשק, עמד רכב מסוג מיצובישי. השוטר גטנך מסר כי ניסה לאתר אותו לאחר האירוע ולא הצליח. בדיעבד, התברר כי הנאשם שכר את הרכב יחד עם אחר (**שם**, בעמ' 7 ו-31; ת/31; נ/1). גטנך גם ניסה לאתר חשוד בשם יונתן וורקנר, שכל הנראה קשור לרכב (**שם**, בעמ' 8 ובעמ' 58). השוטר ברונר לא ידע למסור מדוע וורקנר לא נחקר (**שם**, בעמ' 46 - 47). גם לא ידע לומר מדוע הרכב לא אותר בסופו של דבר, למרות שהוכרז "דרוש חקירה" (**שם**, בעמ' 47 - 48).

ייתכן אמנם, כי היה מקום לעריכת חקירה ודרישה נוספת על מנת לאתר את הנוסע ברכב. איתור הנוסע יכול והיה שופך אור נוסף על החקירה. אולם לא מצאתי כי יש במחדל זה כדי להשפיע על הכרעת הדין. משהוכח, כי הנאשם 1 שכר את הרכב, ומשסירב נאשם 1 לשתף פעולה לגבי זהות האנשים שהיו ברכב במהלך חקירתו, אין לו אלא להלין על עצמו בעניין זה. מכאן, שמחדל זה, עומד לפתחו של הנאשם 1 בלבד, אם בכלל.

57. היעדר חיפוש של הבאנג שלטענת הנאשמים הושאר במקום - כאמור, הנאשמים מסרו כי עישנו במקום סמים באמצעות "באנג". במקום אמנם נתפסו סמים, אולם השוטרים לא מצאו לנכון לחפש את "הבאנג". לא מצאתי כי יש לכך משקל כלשהו. לאחר תפיסת הסמים, שוב לא ניתן לשלול את האפשרות כי הנאשמים אמנם עישנו סמים במקום. השאלה אם עישנו את הסמים באמצעות "באנג" אם לאו אינה ממין העניין. אולם, וזה העיקר, עישון הסמים אינו מפרך את המסקנה המפלילה העולה מתוך הראיות בדבר הקשר בין הנאשמים ובין הנשק. לפיכך, גם לא היתה מוטלת על השוטרים כל חובה לחפש את "הבאנג" ולא נפל מחדל במעשיהם בהקשר זה.

58. היעדר שקילת הנשק שנתפס - הפכתי והפכתי בטענת בא כוח הנאשם בהקשר זה, ולא מצאתי מדוע היתה רלוונטיות כלשהי לשקילת הנשק. השוטר גטנך מסר, כי הנאשם 1 נראה כשהוא נושא דבר מה כבד. למסקנה זו הגיע השוטר גטנך על בסיס האופן בו הוחזק הדבר בידי הנאשם. המדובר בהתרשמותו של השוטר, והשאלה אם הנשק שוקל קילו, שני קילו או שלושה, אינה יכולה להשליך על התרשמות זו. מכל מקום, הוריתי על שקילת הנשק, לבקשת בא כוח הנאשם, במהלך שמיעת הראיות, ונמצא, כי הנשק שוקל 2.770 קילו גרם (ת/35). נשיאת נשק במשקל זה, במנח ידיים פשוט קדימה, עשוי להותיר רושם של נשיאת משקל כבד.

59. אי הצגת השוואה של טביעות האצבע שנמצאו על גבי השקית למאגר טביעות האצבע ואי מציאת זהות האדם הנוסף שנמצא בתערובת ה-DNA - אמנם נמצאו שני מעתקים של טביעות אצבע על גבי השקית, שלא התאימו לחשודים. לא הובהר אם נערכה השוואה של טביעות האצבע מול המאגר. עם זאת, בהינתן שמדובר בשקית, שסביר להניח כי היתה בשימושם של אנשים שונים, גם אם היתה נערכת השוואה והיה נמצא זיהוי, אין בכך כדי ללמד כי הנאשמים לא קשורים להחזקת הנשק. גם העובדה כי ה-DNA שנמצא על המגבת כלל תערובת שהיה בה גם ממצאים באדם אחר, שזהותו לא הובהרה, אינה מפחיתה ממעורבותו של נאשם 2, אלא מלמדת לכל היותר, כי אדם אחד או יותר עשו שימוש באותה מגבת.

60. לא מצאתי מחדלים נוספים בעלי משמעות כלשהי להכרעת הדין.

האם הוכחה עבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו?

61. זריקת הנשק היא בגדר הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו.

62. לפי עדות השוטרים, הנאשם זרק את הנשק לאחר שפנו אליו, ובכך הפריע למילוי תפקידם.

63. גם הנאשם הודה כי זרק חפץ. אולם, טען כי מדובר היה בבאנג. די בכך, כדי ללמד, כי אמנם זרק חפץ בלתי חוקי, על מנת שהמשטרה לא תאתרו. בכך מתקיימים יסודות העבירה.

64. אין בידי לאמץ את עמדת בא כוח הנאשם, כי נאשם המנסה לחמוק מאיתור ביצוע עבירה, אינו עונה לגדרי סעיף 275 לחוק העונשין.

65. סעיף 275 לחוק העונשין קובע, כדלקמן:

"העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך... דינו - מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים".

66. למושגים "להפריע" ו"להכשיל" אין הגדרה בחוק עצמו, אולם מושגים אלה פורשו ויושמו בפסיקה, ממנה עולה כי ניתנה להם משמעות מרחיבה. עמד על כך כב' השופט קדמי בספרו:

"למושגים 'להכשיל' ו'להפריע' ניתנה בפסיקה משמעות רחבה, כפי שניתן ללמוד מן המקרים הבאים: בריחה משוטר המבקש לעצור את הבורח מכוח סמכותו כדין; מסירת שם כוזב לשוטר; אזהרתם של משתתפים במשחק קוביה שלא כדין בדבר בואם של שוטרים; הנחת יד על פנקס הדו"חות למניעת רישום דו"ח; סירוב להילוות לשוטר לתחנת משטרה על-פי צו מעצר; בריחה משוטר הדורש הצגת תעודת זהות; זריקת זיקוקין לעברו של ג'יפ שבו ישבו שוטרים (יעקב קדמי **על הדין בפלילים - חוק העונשין, חלק שלישי** (2006), עמוד 1659).

67. מכאן, כי זריקת הנשק על מנת שהשוטר לא יתפוס אותו באים בגדרה של העבירה.

האם הוכח כי נאשם 1 עבר עבירה של הפרת הוראה חוקית?

68. לפי כתב האישום, הנאשם שהה מחוץ לתנאי מעצר הבית ביום 10.6.17 בשעה 00:41.

69. אין מחלוקת, כי ביום 6.6.17 שחרר הקצין, אריק רזניק, את נאשם 1 בערובה בתנאי מעצר בית למשך 5 ימים. הנאשם חתם על כתב הערובה (ת/29).

70. לפי גרסתו של השוטר גטנך, בעת שהיה יחד עם פדלון אפיק, ראה את נאשם 1 מחוץ לבית. לדבריו, בדק מול החקירות ונמסר לו כי נאשם 1 אמור להיות במעצר בית. לטענתו, זיהה אותו, מהיכרותו מאירוע הנשק, ולמרות שהיה ברכב חלף על פניו ולא פנה אליו. בו ביום, ביקשה החוקרת נטליה וקסמן לאתר את הנאשם, וזאת משום שהוא אמור להימצא במעצר בית, ולפי דו"ח השוטרים נראה ברחוב (ת/32). בהמשך לכך, ולפי דו"ח הפעולה מיום 10.6.18, הגיע גטנך לביתו של הנאשם 1 ואחותו ציינה בפניו כי הנאשם לא נמצא בבית (ת/30). לפי דו"ח פעולה מיום 13.6.17, אחותו של הנאשם שוב אמרה כי הנאשם לא נמצא ובבדיקה הנאשם לא אותר (ת/33).

71. בעדותו מסר גטנך תחילה, כי דיירי הבית, סירבו לכניסתו ואמרו שיש שם ילדים קטנים (פרוטוקול הדין, בעמ' 11). כן מסר בעדותו, כי אחותו של הנאשם אמרה שהוא לא אמור להימצא באותה כתובת (שם, בעמ' 12). לאחר ששב ועיין בדו"ח אמר, כי האחות לא אמרה זאת (שם, בעמ' 12). גטנך לא ידע להסביר מדוע פדלון לא רשם דו"ח אירוע. גם לא ידע להסביר מדוע לא פנה אל נאשם 1 ועיכב אותו במקום. לדבריו, גם לא היה לו מספר תעודת זהות ולפיכך לא יכול היה לבדוק זאת (שם, בעמ' 13 - 14).

72. גרסתו של השוטר גטנך מלמדת כי זיהה את הנאשם 1 כשהוא נמצא מחוץ לביתו בתקופת מעצר הבית. לא מצאתי פסול בכך כי השוטר גטנך ביקש לערוך בירורים קודם למעצר הנאשם, והרי אם היה מעכבו או עצרו שלא לצורך, היה נטען כלפיו, כי פעל שלא כדין. יתר על כן, גטנך לא קפא על שמריו, הוא דיווח על שהות נאשם 1 מחוץ לביתו בו ביום ובהמשך לכך ניגש לביתו של הנאשם, ואחותו של הנאשם ציינה כי הנאשם אינו בנמצא. לא מצאתי פסול בכך כי השוטר גטנך לא עמד על חיפוש בביתו של הנאשם, כאשר אין כל סיבה כי האחות תמסור גרסה שאינה אמיתית לעניין זה, והיה בחיפוש כדי לפגוע בפרטיות דרי הבית.

יתר על כן, גרסתו של השוטר גטנך עולה בקנה אחד עם גרסתו של הנאשם, אשר הודה כי היה מחוץ לבית במועד הרלוונטי. הנאשם מסר בעדותו, כי ייתכן אמנם שיצא מהבית בין שישי לשבת, משמע בלילה שבו נצפה על ידי השוטר. כן טען, כי ייתכן שיצא משום שהסתיים מעצר הבית כבר בלילה זה (שם, בעמ' 74). הנאשם גם הודה כי התקבלה הזמנה לביתו למשטרה, שנמסרה לאחותו, אולם הוא לא יודע לומר מדוע לא הגיע למשטרה בעקבות זאת.

73. מכאן, כי הנאשם אישר בעדותו, כי יצא ממעצר הבית במועד הנטען.

74. כאן המקום להתייחס לפגמים שלטענת בא כוח הנאשם נפלו בכתב הערובה עצמו: הטענה האחת היא כי נפל פגם בכך שצוין כי מעצר הבית לתקופה של 5 ימים, מבלי שצוין מועד פקיעת מעצר הבית; הטענה השנייה עניינה באי חתימת הנאשם על סעיף 3 לכתב הערובה ובו צוינו הסנקציות על הפרת הערובה.

ייתכן, כי יש מקום לציין את מועד פקיעת כתב הערובה, ולא להסתפק בנקיבת תקופת מעצר הבית. אולם, במקרה הנדון, המועד שבו נצפה הנאשם כלל אינו מועד שנמצא על גבול פקיעת כתב הערובה. יובהר: כתב הערובה נחתם ביום 6.6.17 בשעה 14:40, משמע בשעת אחר הצהריים. הנאשם נראה בלילה שבין יום 9.6.17 ובין יום 10.6.17. על כך

ניתן ללמוד מתוך דו"ח הפעולה שנכתב ביום 10.6.17 בשעה 00:41 ומשמעות הדבר, כי הנאשם נראה כבר בערב של יום 9.6.17.

75. יתר על כן, דו"ח הפעולה מלמד כי גרסת הנאשם, שלפיה יצא ביום 10.6.17, שבת בלילה, אינה סבירה ואינה מהימנה (שם, בעמ' 67). הנאשם יצא מביתו ביום 9.6.17, משמע ביום שישי בלילה, ומשמעות הדבר, שלפי כל ספירה שהיא, לא פקעו 5 הימים במועד שנצפה.

76. מכאן, כי הנאשם ביצע עבירה של הפרת הוראה חוקית.

סוף דבר

77. הוכח כי ביום 26.5.17 החזיקו הנאשמים בסמוך לתחנת אוטובוס על כביש 42 לכיוון יבנה, נשק מאולתר מסוג "קארל גוסטב" ובתוכם מחסנית עם תשעה כדורים תואמים לנשק. הנשק היה טעון, מוכן לירי ועטוף במגבת ובשקית. הנאשם 1 החזיק במישרין בנשק ואילו הנאשם 2 החזיק בנשק קונסטרוקטיבית.

78. עוד הוכח, כי משהבחין נאשם 1 בשוטרים, השליך את הנשק והתחמושת לשיחים על מנת להעלימו.

79. כן הוכח, כי נאשם 1 שהה בלילה שבין 9.6.17 ובין 10.6.17 מחוץ לביתו, וזאת בניגוד להוראת קצין ממונה מיום 6.6.17 ששחררו למעצר בית למשך 5 ימים.

80. מכאן, כי אני מרשיעה את נאשם 1 בעבירה של החזקת נשק ותחמושת ללא רשות, לפי סעיף 144(א) יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין; בעבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; ובעבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

81. את הנאשם 2 אני מרשיעה בעבירה של החזקת נשק ותחמושת ללא רשות, לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא יחד עם סעיף 29 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ו שבט תשע"ח, 11 פברואר 2018, במעמד הצדדים.